

Kız ve Geyik Ailesi

Jane MEADOW

Kız ve Geyik Ailesi

Jane MEADOW

Lily, geniş ve yemyeşil bir çayırın kenarındaki küçük bir evde yaşıyordu. Her sabah kırmızı lastik çizmelerini ve küçük kahverengi sırt çantasını giyerdi. Çitin yanında sessizce oturup izlemeyi çok severdi. Çimenlerin ötesinde, uzun ağaçlar karanlık, fısıldayan bir orman oluşturuyordu. Lily hep içinde kimlerin yaşadığını merak ederdi.

Sisli bir sabah, Lily onları gördü. İnce bir dişi geyik ağaçların arasından çıktı; tüyleri yumuşak, boğazı süt gibi beyazdı. Arkasından beyaz benekli, bacakları henüz sağlam basmayan minicik bir yavru geldi. Lily nefesini tuttu ve kıpırdamadı. Geyik ailesi çayırı yavaşça geçti, kulakları sağa sola dönüyordu.

Lily annesine anlatmak için eve koştı. "Bir geyik ve yavrusunu gördüm!" dedi, ela gözleri parlıyordu. Annesi gülümsedi ve yuvarlak gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Çayırımızın yakınındaki ormanda yaşıyorlar," dedi annesi. "Geyiklerin yürüyecek ve yiyecek güvenli yerlere ihtiyacı var." Lily başını salladı. Onlar hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Lily her gn geyikleri itin yanından izledi. Onları defterine izdi, bir zenli resimden sonra bir bařkasını. Diři geyiğın bir kulağında kk mavi bir etiket olduėunu fark etti. "Seni de biri gzetiyor," diye fısıldadı Lily. Yavru ince bacaklarını savurup uzun imenlerin arasında mutlu kk bir dansı gibi zıpladı.

Ama bir öğleden sonra Lily'yi endişelendiren bir şey gördü. Devrilmiş dallar yığını ormanlar arasındaki dar yolu kapatmıştı. Dişi geyik durdu ve toynağını yere vurdu. Sola, sonra sağa baktı; kocaman kara gözleri endişeliydi. Yavru ona iyice sokuldu. "Olamaz," dedi Lily yumuşak bir sesle. "Geçemiyorlar."

Lily bahçede annesini bulmaya koştu. "Geyiklerin yolu kapalı!" dedi, örgüleri zıplıyordu. Annesi kanvas çantasını yere bıraktı. "O zaman yardım etmeliyiz," dedi. "Bu çayırda ilgilenen doğa koruma gönüllüleri var. Yaban hayatını güvende tutuyorlar. Onlarla tanışmak ister misin?" Lily o kadar hızlı başını salladı ki örgüleri uçtu.

Cumartesi günü Lily ve annesi gönüllülerle birlikte çayıra yürüdü. Eldivenli, aletli, iyi kalpli ve telaşlı yüzleri olan insanlar vardı. Güler yüzlü bir gönüllü Lily'ye geyik güzergâhının haritasını gösterdi. "Geyikler ormanlar arasında bu çayırdan geçer," dedi. "Güvenle hareket edebilmeleri için yolu açık ve sessiz tutuyoruz."

Lily bahçe eldivenlerini giydi. Devrilmiş dalları düzgün bir yığın halinde toplamaya yardım etti. Küçük çubukları tek tek el arabasına taşıdı. Yeşil ceketini tozlandı, kırmızı çizimleri çamurlandı. "Aferin, küçük yardımcı," dedi bir gönüllü. Lily parlak, meraklı gülümsemesiyle gülümsedi. Kolları yorulmuştu ama içi hafifti.

Sonra gönüllüler yoldaki uzun yabani otları temizledi. Lily yumuşak toprağı elleriyle düzleştirdi. "Lütfen sessiz olun — yaban hayatı geçidi" yazan küçük ahşap bir tabela astı. Annesi insanlar fark etsin diye bir direğe parlak bir kurdele bağladı. "Geyiklerin güvenli bir yola ihtiyacı var," dedi Lily. "Ve artık bir yolları var."

Gönüllüler Lily'ye uzaktan nasıl izleneceğini gösterdi. "Sesimizi kısık tutarız ve köpeklerimizi tasmalı gezdirmeyiz," dedi bir gönüllü. "Böylece geyikler kendini güvende hisseder." Lily çok hareketsiz ve sessiz durmayı denedi. Yaban hayatına yardım etmenin bazen nazık ve sabırlı olmak anlamına geldiğini öğrendi. Bu hoşuna gitti. Geyiklere verilmiş gizli bir söz gibiydi.

Ertesi sabah Lily annesiyle çitin yanında bekledi. Çayır sabahın erken ışığında durgun ve altın rengiydi. Sonra dişi geyik yumuşakça ormandan çıktı. İnce yüzünü kaldırıp havayı kokladı. Yol açıktı. Çayır sessizdi. Yavaşça, sakince yürümeye başladı.

Yavru hemen arkasından geldi, kocaman kulakları seğiriyordu. Küçük bir taşın üzerinden atladı, sendeleyip yeniden ayaklarını buldu. Lily hiç kıpırdamadı. Geyik ailesi açık çayırı korkmadan geçti, dosdoğru uzaktaki ormana doğru. Annesi Lily'nin elini sıktı. "Bunun olmasına sen yardım ettin," diye fısıldadı.

Lily'nin içinde sıcak, gururlu bir duygu büyüdü. Yolu temizlemiş ve sessiz tutmuştu. Geyik ailesini güvende tutmaya yardım etmişti. Dişi geyik ağaçların kenarında durdu ve arkasına baktı. Bir an, yumuşak kara gözleri teşekkür eder gibiydi. Sonra yavrusuyla birlikte gölgelere süzüldü.

O akşam Lily defterine yeni bir resim çizdi. Dişi geyiği ve yavrusunu açık, güvenli bir yolda çayırı geçerken çizdi. Kendisini çitin yanında küçük ve sessiz, gülümseyerek izlerken çizdi. "Yaban hayatının yaşamak ve büyümek için güvenli alanlara ihtiyacı var," dedi annesine. Annesi başını salladı ve onu sımsıkı kucakladı.

Artık Lily her mevsim yola bakmaya yardım ediyor. öpleri topluyor ve ziyaretçilere ayırı sessiz tutmalarını hatırlatıyor. Küçük bir kızın bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyor. Geyik ailesi hâlâ ayıra geliyor ve Lily hâlâ itin yanından izliyor. Onları her geçişlerinde gördüğünde en parlak gülümsemesiyle gülümsüyor.

Onları güvende tutmaya yardım ettiği için geyikler korkmadan yolculuk edebiliyor. Lily, nezaketin, cesaretin ve takım çalışmasının çevremizdeki yabani canlıları koruyabileceğini öğrendi. Çayırın her zaman geyik ailesinin yaşaması ve büyümesi için güvenli bir yer olmasını umuyor. Ve yavru büyüdüğünde, belki o da kendi küçük ailesini sessiz, altın rengi çayırdan geçirir.